

Nr 187.

Av herr **Hage m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 18, med förslag till lag om äktenskaps ingående och upplösning m. m.

Kungl. Maj:ts vid innevarande års riksdag framlagda proposition, nr 18, med förslag till lag om äktenskaps ingående och upplösning m. m. torde, om den av riksdagen bifalles, komma att i många avseenden medföra ett bättre tillgodoseende av de framkomna kraven på ett modernt och med tidsåskådningen överensstämmande äktenskapsförfarande. Särskilt torde de ansatser, som i propositionen kommit till synes, att ställa den borgerliga vigseln i större paritet med den kyrkliga och att åstadkomma större möjligheter vid äktenskaps ingående att begagna sig av borgerlig vigsel, böra hälsas med synnerlig tillfredsställelse. Beklagligtvis har emellertid Kungl. Maj:t på denna punkt ej tagit steget fullt ut utan stannat på halva vägen, vadan det torde kunna antagas, att det, som man vill vinna, nämligen större lättnad för dem som önska använda sig av borgerlig vigsel, i en mångfall ej kommer att uppnås. Vi skola här nedan närmare utveckla de skäl, på vilka vi stödja detta vårt påstående.

Vid 1908 års riksdag, då kungl. proposition förelåg om införandet i vår lagstiftning av rätt till borgerlig vigsel, väcktes av herr L. J. Carlsson i Malmberget, med instämmande av herrar Bernh. Eriksson, Aug. Nilsson, E. C. Kropp, Herm. Lindqvist, E. A. Leksell och Hjalmar Branting, en motion, i vilken bl. a. yrkades på, att § 2 i lagen skulle erhålla följande lydelse: »Borgerlig myndighet, inför vilken äktenskap må avslutas, är i stad magistratens och på landet kommunalnämndens ordförande eller vid förfall för honom kommunalnämndens vice ordförande.»

Motiveringen för detta yrkande hade följande lydelse:

Bihang till riksdagens protokoll 1915. 4 saml. 88 häft. (Nr 187—189.) 1

»Borgerlig myndighet, inför vilken äktenskap må avslutas, är, då äktenskap skall ingås i stad, magistraten och, på landet, kronofogden i orten. Sådan myndighets åliggande att förrätta giftermål är ej beroende därav, att mannen eller kvinnan har sitt hemvist inom myndighetens tjänstgöringsområde.

Äktenskap inför borgerlig myndighet skall avslutas i släktingars eller andra vittnens närvaro. Myndigheten avfordre mannen och kvinnan deras frivilliga ja och samtycke och förklare dem därpå för äkta makar. Vad sålunda förekommit skall upptagas i särskilt, över sådana ärenden fört protokoll; och varde, då äktenskapet är ingånget inför kronofogde, protokollet av vittnen bestyrkt.

Rätten att erhålla borgerlig vigsel torde för de flesta, vilka äga rätt till kyrklig vigsel bliva en rätt endast 'på papperet', vilken ej i praktiken kan begagnas utan synnerlig tunga och besvär, och skyldigheten för dissenters och 'alla övriga fall' att uteslutande anlita borgerlig vigsel torde under de förhållanden, som föreslås i förestående § 2, leda till, att ofullbordade äktenskap komma att uppstå i vida större utsträckning än som hittills varit fallet på landsbygden, alldenstund kronofogde skall vara vigselförrättare. I stora delar av vårt land, synnerligast Norrland, med gles befolkning, äro fögderierna av så stor geografisk omfattning, att större delen av äktenskapskontrabenterna ej skulle av kostnads-skäl kunna anträda den långa resan till vigselförrättaren, kronofogden, utan torde på sådan grund många, som önskat borgerlig vigsel, se sig nödsakade att undergå kyrklig vigsel eller också uraktlåta att fullborda äktenskapet genom vigsel. För dissenters och övriga fall voro nu nämnda förhållanden en särskild tunga däri-genom, att de voro förhindrade att erhålla annan vigsel än hos kronofogden. Det gives i vår lagstiftning även andra fall, då nu nämnda olägenhet genom stora fögderier vunnit beaktande och föranlett undantag, exempelvis i kungl. förordningen av 1894 § 16 mom. 1 angående mantalsskrivning. Jag tillåter mig påpeka, som ett exempel på det avita förhållande, som bleve gällande för den kommun, inom vilken jag är bosatt, nämligen Gellivare med en folkmängd av cirka 15,000, vars kronofogdekontor är förlagt i Neder-Kalix på ett avstånd från Gellivare av 21 mil landsväg. Att många mindre bemedlade ej ville eller kunde underkasta sig den stora ekonomiska tunga, som en dylik resa skulle medföra, torde vara påtagligt, och följden bleve att det planlagda äktenskapet ej bleve fullbordat genom vigsel i de fall ej kyrklig sådan kunde erhållas. Olämpligheten av de föreslagna stora vigselförrättarna kan en var förvissa sig om genom att taga under betraktande arealen, som omfattas av de respektive fögderierna.

För att förekomma nämnda stora obekvämligheter torde vara nödvändigt att besluta om, att vigselförrättare skall finnas inom varje kommun, och torde i sådant fall bland nu befintliga myndigheter ej lämpligare vara att tillgå än de kommunala. Justitieministern anför, att det ej vore tillrådligt att anförtro åt de kommunala myndigheterna granskning av att äktenskapshinder ej förefinnas samt att protokollera akten. Såvitt känt är, ha de resp. kommunalnämndsordförandena i våra landskommuner i största allmänhet skött sina maktpåliggande uppdrag på ett pliktstroget och samvetsgrant sätt, och många av deras åligganden torde vara av lika ansvarsfull art som ifrågavarande vigselförrättning, varför någon fara ej torde bära förefinnas mot att uppdraga åt nämnda myndighet att vara vigselförrättare i resp. kommuner.»

De skäl, som i denna motivering åberopades för åstadkommandet av större lättnad i möjligheterna till erhållande av borgerlig vigsel, hava fortfarande, enligt vårt förmenande, oförminskad giltighet. Särskilt inom de delar av landet, där fögderierna äro vidsträckta och ett fåtal städer finnas per ytenhet, men även i andra delar av landet, medför anlitandet av den borgerliga vigseln synnerligen dryga kostnader för kontrahenterna — trakter finnas, där den sammanlagda kostnaden för de bägge kontrahenterna torde belöpa sig upp till 50 kronor och däröver för en borgerlig vigsel. Kommer härtill, att åtminstone den manliga kontrahenten i många fall tvingas avstå flera dagars löneinkomster för resdagar fram och åter till platsen, där borgerlig vigselförrättare finnes att tillgå, så kan man förstå, att dessa förhållanden i många fall leda till att folk drager sig för så betydande utgifter. I många fall tillgripes därför som nödfallsåtgärd den kyrkliga vigseln av personer, som principiellt icke gilla densamma. Enligt vårt förmenande kan det emellertid ej vara riktigt, att staten på detta sätt tvingar personer att begå en kyrklig handling, som för dem ej har någon religiös innebörd. Detta tvingande till kyrklig vigsel måste stå i bestämd motsats till den grundåskådning, som var den fundamentala vid inskrivande i lagstiftningen år 1908 av det borgerliga äktenskapsförfarandet. Uppfattningen, som låg till grund för detta lagförslags tillkomst, var givetvis den, att personer, som av samvetsbetänkligheter ej ansågo sig vilja använda sig av kyrklig vigsel, skulle få tillfälle att inför borgerlig myndighet ingå äktenskap. Den rätten skapades också genom 1908 års lag, *formellt* sett, men i *realiteten* kan man knappast säga, att den existerar för personer, bosatta på sådana platser, som ligga på längre avstånd från borgerlig vigselförrättares bostadsort. Rätten att välja mellan borgerlig och kyrklig vigsel har alltså blivit i viss mån en chimär. Under det att den kyrkliga vigseln ej *med nödvändighet* medför några utgifter till vigselförrättare m. m. medför anlitandet av den borgerliga vigseln i många fall betydande utgifter och — i bästa fall — åtminstone utgifter för äktenskapsprotokolls lösande, där protokollslösen avfordras.

Men erfarenheten visar, att det borgerliga äktenskapsförfarandets dyrhet även medför andra högst beklagliga konsekvenser. På platser, som ligga långt från borgerlig vigselförrättares boningsort, skapas nämligen så småningom en mångfald »lösa förbindelser», vilkas framskapande varken äro till gagn för kommunerna eller staten. Vi vilja icke här påstå, att skapandet av större lätthet att ingå borgerligt äktenskap skulle kunna helt och hållet göra slut på detta lösa samboende, som i fattigvårdshänseende ofta medför så svåra ekonomiska konsekvenser för kommunerna. Vi ha nämligen fullt klart för oss, att ett effektivt utrotande av detta onda krä-

ver mycket mera vittgående åtgärder. Men vi ha all anledning antaga, att ett bättre tillgodoseende av möjligheterna att ingå borgerligt äktenskap skulle, åtminstone i någon mån, kunna medverka till bättre förhållanden i detta avseende. Ty det torde nog vara så, att en hel del personer, som på platser av ovan nämnt slag sammanleva utan äktenskap, föranledas därtill av principiella betänkligheter mot kyrkligt äktenskaps ingående och av det förhållandet, att borgerlig vigsel drager allt för dryga kostnader. Att en eller annan av dessa löst sammanboende personer ej ha någon principiell uppfattning i frågan men i dessa ovan antydda förhållanden finna en kärkommen anledning att skylla på för underlåtenheten att legalisera sitt förhållande, torde nog vara riktigt. Men även sådana falls tillvaro tala för ändrad lagstiftning i detta avseende, ty göras möjligheterna till att ingå borgerligt äktenskap större, så undanryckes ju från dessa den grund, på vilken de nu åtminstone påstå sig bygga sin ovilja att legalisera sitt förhållande.

För riktigheten av här gjorda påståenden torde säkerligen kunna anföras en hel del exempel. Vi skola emellertid endast inskränka oss till ett enda sådant, hämtat från det nordligaste Sverige. I gruvsamhället Kiruna, där ingen borgerlig vigselförrättare för närvarande finnes — kronofogden är f. n. bosatt i Haparanda, alltså tillsammans cirka 440 km. järnväg och landsväg från platsen — fanns för någon tid sedan ett mycket stort antal »lösa förbindelser»; i vissa fall hade man låtit det »lysa ut» men sedan avskräckts av kostnaderna från att genom borgerlig vigsel fullfölja äktenskapet. Förhållandet medförde för kommunen en mångfald olägenheter eller utsikter till ekonomiska olägenheter för framtiden. För flera kommunalt och socialt intresserade, bland annat prästen på platsen, blev det så småningom klart, att orsaken till förhållandet i viss mån var de sammanboendes obenägenhet att ingå *kyrkligt* äktenskap. Föranledd av dessa omständigheter och av medvetandet härom, införde kyrkoherden på platsen i ortens tidningar ett upprop, i vilket påpekades tillvaron av de många lösa förbindelserna och vari en uppmaning ställdes till vederbörande att begagna tillfället, då kronofogden infann sig, till att inför honom ingå borgerlig vigsel. Följden av detta påpekande blev i verkligheten, att ett ej obetydligt antal kontrahenter inställde sig vid kronofogdens ankomst till samhället och läto viga sig borgerligt, vilket förhållande i någon mån är ett bevis just för det påståendet, som vi här gjort, att svårigheten att erhålla borgerlig vigsel är en i ej ringa grad medverkande faktor till, att det inom vissa samhällen finnes en mångfald illegitima förbindelser.

Nu kanske någon passar på att göra det inkastet, att man alltså borde kunna ordna saken så, att kronofogden kunde, där årliga resor av

honom för kronouppbörden göras, därvid verkställa de borgerliga vigselförrättningar, som begäras inom hans fögderi. Emellertid torde det finnas en hel del skäl, som tala mot en sådan anordning. Det torde nämligen kunna antagas, att det är förenat med vissa svårigheter, att utsträcka denna tjänsteresa, till en sådan tidslängd, som torde erfordras, om på varje större plats skall anslås viss dag eller vissa dagar åt borgerlig vigselförrättning. Dessutom torde detta bli ett allt för knappt tillgodoscende av möjligheterna till borgerlig vigsel, om endast en gång om året en sådan förbilligad möjlighet finnes — för många kontrahenter, åtminstone de manliga, lägga kanske omständigheterna hinder i vägen att just på den årligen utsatta dagen infinna sig hos kronofogden.

Olägenheterna, som här ovan anförts, ha i någon mån erkänts i den kungl. propositionen, och har man till någon del ansett sig böra föreslå åtgärder, avsedda att åstadkomma ett bättre sakernas tillstånd. För att uppnå detta mål har Kungl. Maj:t föreslagit en ändring av bestämmelserna i § 2 i lagen om äktenskaps ingående av den 6 november 1908. Enligt nämnda lag tillerkännes på landsbygden kronofogde rätt att förrätta borgerlig vigsel. Nu synes man vilja gå något längre, i det att man föreslår såsom behörig »på landet, kronofogden, ävensom, där Konungen för visst område det medgiver, den, som Konungens befallningshavande särskilt förordnar till vigselförrättare».

En sådan lagbestämmelse synes emellertid utgå från den förutsättningen, att man på landsbygden mera i undantagsfall, »där Konungen för visst område det medgiver» skall kunna vända sig till borgerlig vigselförrättare. Man synes ej vilja taga steget fullt ut och fastslå den, enligt vårt förmenande, fullt riktiga principen, att inom varje kommun bör finnas en borgerlig vigselförrättare, vilken uppfattning också kommer till synes i den förut av oss refererade motionen av herr Carlsson i Malmberget år 1908. Skall man kunna komma dit här, att borgerlig och prästerlig vigsel ställas i full paritet med varandra, så att det skall vara lika lätt och ej förbundet med större besvär och utgifter att använda den ena vigselformen än den andra, då erfordras, att man inom varje kommun har åtminstone en borgerlig vigselförrättare.

Den kungl. propositionens förslag i denna fråga bygger emellertid på lagberedningens betänkande och utredning av spørsmålet samt lagrådets yttrande över samma betänkande.

Lagberedningens uttalande i denna fråga är av följande lydelse:

»På landet har, allt sedan civiläktenskap hos oss blev tillåtet, sådant äktenskap skolat afslutas inför kronofogden.

Emot kronofogdarnas lämplighet att förrätta giftermål torde intet vara att

erinra; men väl kan ur annan synpunkt ifrågasättas, huruvida den nuvarande ordningen är ägnad att bibehållas. Kronofogdarna äro till antalet endast 118, och i de mera glest befolkade delarna av landet äro deras distrikt synnerligen vidsträckta. För dem, som på landsbygden vilja ingå borgerligt äktenskap, lärer det därför å vissa orter vara förenat med avsevärd omgång och kostnad att uppsöka en giftermålsförrättare. Valfriheten mellan kyrklig och borgerlig form för äktenskaps ingående kan sålunda i verkligheten gå förlorad, och de, som rättsligen eller av sin övertygelse äro förhindrade att anlita kyrklig vigsel, uraktlåta kanske att lagligen fullborda äktenskapet. Att bereda tillgång till ökat antal borgerliga vigselförrättare å landet synes alltså vara en angelägenhet av vikt.

Av flera skäl vore det utan tvivel önskligt att förrättandet av borgerlig vigsel kunde förbehållas statens tjänstemän. Vigsels karaktär att vara ett samhällets bekräftande av förbindelsen skulle därigenom bäst framträda; av statens tjänstemän synes man ock säkrast kunna förvänta ett noggrant fullgörande av vigselförrättarens åligganden. Emellertid lärer det ej vara möjligt att inom den nuvarande kretsen av ämbets- och tjänstemän på landsbygden vinna erforderligt antal borgerliga vigselförrättare. De funktionärer, vilka kunna ifrågasättas till värvet, äro länsmän och häradshövdingar. Länsmännen äro väl betydligt talrikare än kronofogdarna, men deras mångahanda uppgifter i statens rättsskipande och exekverande verksamhet torde göra det mindre lämpligt att anförtro uppdraget åt dem. Ej nämnvärt flera än kronofogdarna äro häradshövdingarna (för närvarande 121), och då de i regeln torde vara boende å samma ort som dessa, vore föga vunnet genom att bekläda även dem med vigselbehörighet. Att åter lämna uppdraget åt en ny klass av tjänstemän torde ej kunna ifrågakomma annat än i samband med en omläggning av registerväsendet; men en sådan omläggning är, såsom vid 3 kap. framhållits, nu ej att räkna med.

I den motion vid 1908 års riksdag, som avsåg införande av obligatoriskt civiläktenskap, var tillika föreslaget att äktenskap skulle på landet ingås inför kommunalnämndens ordförande eller, vid förfall för denne, inför vice ordöranden. Såsom i propositionen till samma riksdag anmärktes, torde det emellertid ej vara tillrädligt att åt någon av nu befintliga kommunala myndigheter överlämna uppdraget att förrätta giftermål jämte därmed följande skyldighet att öva tillsyn, det äktenskapshinder ej förefinnas, och att ombesörja vederbörlig registrering. Med valfrihet mellan kyrklig och borgerlig vigsel lärer i ett flertal bygder av vårt land ej heller finnas något behov av borgerlig vigselförrättare inom varje socken.

Fögderiförvaltningens omorganisation, genom kronofogdetjänsternas fullständiga indragning eller genom minskning av deras antal, har sedan länge stått på dagordningen. Denna förvaltningsfråga har dock ännu ej kommit till lösning, så att beredningen kunnat därefter lämna sitt förslag. Erinras må ock att om, på sätt blivit ifrågasatt, vid fullständig indragning av kronofogdarnas befattningar åliggandet att viga överflyttas å häradshövdingarna, behovet av större antal vigselförrättare ej därigenom varder avhjälp.

Vid nu angivna förhållanden har beredningen funnit sig böra föreslå att, jämte det kronofogdarna bibehållas vid sin vigselbehörighet, tillika beredes möjlighet att för viss trakt av landsbygden förordna särskild borgerlig vigselförrättare. Prövningen huruvida sådan särskild vigselförrättare må erfordras och bestämmandet av det område, inom vilket han bliver behörig att viga, har synts böra tillkomma Konungen. Själva förordnandet skall däremot meddelas av Konungens

befallningshavande. Givet är att härvid bör förfaras med stor urskilning. Att finna en för uppdraget fullt skickad man, med personligt anseende i orten och förmåga att formligt utföra såväl själva vigselförrättningen som därmed sammanhängande äligganden, skall dock säkerligen i allmänhet ej bliva svårt. Lämpligt är måhända att den förordnade erhåller särskild instruktion om vad han har att iakttaga.

Förslaget ansluter sig till gällande lag därutinnan att den borgerliga vigselförrättaren, i motsats till prästen, ej är behörig viga utom det område, som hans tjänstebefattning eller särskilda förordnande omfattar, men å andra sidan äger skyldighet att viga inom sagda område, även om ej någon av kontrahenterna är där boende. Från denna regel göres i 1908 ars lag det undantag att kronofogde, som är bosatt i stad, äger jämväl inom staden förrätta giftermål. Att detta stadgande, som tillkom vid lagfrågans behandling inom riksdagen, ej innebär skyldighet för kronofogden att i staden viga kontrahenter, av vilka ingendera har sitt hemvist inom hans fögderi, lär vara tydligt. Däremot synes det, såsom ock anmärktes inom högsta domstolen vid riksdagsförslagets granskning, ej vara fullt klart, huruvida kronofogden är ens i något fall skyldig att förrätta giftermål inom staden. Beredningen, som ansett att kronofogde fortfarande bör äga vigselbehörighet i stad där han är bosatt, men ock att han bör vara pliktig att där viga så framt kontrahenterna eller endera äger hemvist inom fögderiet, har i lagtexten givit uttryck häråt även i vad rörer skyldigheten att viga.»

Över lagberedningens utlåtande angående borgerlig vigselförrättare har inom lagrådet regeringsrådet Thulin avgivit följande yttrande:

»Klart är, att för utförandet av en vigselförrättares värv måste, särskilt om han, som understundom kan förekomma, har att verkställa hinderansökan, kräves insikt i gällande lagbestämmelser rörande äktenskaps ingående. Är fråga om förordnande av särskild vigselförrättare, bör detta krav kunna tillgodoses utan att genom föreskrift i lagen Konungens befallningshavandes valrätt inskränkes till vissa kretsar. Men då det gäller att bestämma, vilka personer lagligen skola vara befogade och pliktiga att förrätta vigsel, synes det nödigt tillse att ej andra utväljas än sådana, hos vilka erforderlig lagkännedom kan förutsättas vara tillfinnandes. I visst avseende har detta beaktats i förslaget. Beträffande magistratsledamot godkännes sådan såsom vigselförrättare endast för det fall, att han är lagfaren. Vad angår stad under landsrätt har däremot berörda synpunkt lämnats åsido. Ordföranden i sådan stads styrelse är icke alltid lagfaren, ännu mindre torde detta bliva händelsen med hans ställföreträdare, om denne vid förfall för ordföranden skall vara vigselförrättare. Det synes mig riktigast att utesluta föreskriften om vigselbehörighet för ordförande i stadsstyrelse och låta i stad, där magistrat ej finnes, Konungens befallningshavande förordna vigselförrättare.»

Den av regeringsrådet Thulin yrkade åtgärden skulle synbarligen innebära, att man endast borde förordna juridiskt utbildade personer till borgerliga vigselförrättare. Emellertid har Kungl. Maj:t underkänt denna uppfattnings riktighet därigenom, att Kungl. Maj:t i lagförslaget, mot herr Thulins avstyrkande, föreslagit, att i stad, där magistrat ej finnes, skall ordföranden i den för staden särskilt tillsatta styrelsen ha rätt att förrätta

borgerlig vigsel. Genom detta medgivande synes Kungl. Maj:t och lagrådets majoritet vilja antyda, att förrättandet av borgerlig vigsel kan anförtros åt personer med betydligt lägre teoretiska kvalifikationer på det juridiska området än de personer äga, som med nu gällande lagstiftning tillerkännes den omtalade rätten. För vår del ha vi också den uppfattningen, att denna åsikt är fullt riktig, och vi styrkas i denna vår uppfattning av det förhållandet, att vid det kyrkliga äktenskapets ingående har det ansetts fullt betryggande att överlämna hindersrannsakan m. m. åt i många fall unga och i juridiska spørsmål säkerligen ej synnerligen förfarna prästmän. I övrigt torde det böra påpekas, att det är prästen, men ej den borgerliga vigselförrättaren, på vilken handläggandet av hinderslöshetsbevisningen mest faller.

Skulle emellertid i något fall det inträffa, att mera invecklade hindersrannsakningsförhållanden m. m. skulle bringas inför den ej juridiskt utbildade borgerlige vigselförrättarens avgörande, så torde väl saken kunna ordnas så, att han inhämtade den inom fögderiet bosatte kronofogdens åsikt i frågan före avgörandet. Föreskrifter i sådan riktning kunna väl av Kungl. Maj:t utan riksdagens hörande på administrativ väg utgivas.

Vi ha alltså den uppfattningen, att Kungl. Maj:t och riksdagen mycket väl kunde, i enlighet med herr Carlssons i Malmberget motion vid 1908 års riksdag, överlämna åt kommunalnämndens ordförande inom varje landskommun att verkställa borgerlig vigsel. Men å andra sidan kan det ej skada, om Kungl. Maj:t har möjlighet att, där förhållandena därtill föranleda, utse annan person.

Men vad vi däremot mycket starkt vilja hålla på, är, att *det inom varje kommun inom riket ovillkorligen skall finnas minst en borgerlig vigselförrättare*, så att möjligheterna att ingå borgerlig vigsel bli desamma, som att ingå kyrklig sådan och att den borgerliga vigseln ej drager större kostnader och åstadkommer mera besvär och längre resor m. m. än de kyrkliga. I anslutning till vad vi här anfört i denna fråga, vilja vi alltså här nedan föreslå viss ändrad lydelse av 4 kap. 5 § i det nu föreliggande förslaget till lag om äktenskaps ingående och upplösning.

Med hänvisning till vad vi härovan framhållit, vilja vi alltså föreslå,

att riksdagen vid eventuellt antagande av Kungl. Maj:ts proposition, nr 18, med förslag till lag om äktenskaps ingående och upplösning m. m. måtte besluta att följande kapitel och paragraf i lagen skola erhålla nedanstående ändrade lydelse:

4 KAP.

Om vigsel.

5 §.

Behörig att förrätta borgerlig vigsel är, i stad, lagfaren ledamot av magistraten eller, där magistrat ej finnes, ordföranden i den för staden särskilt tillsatta styrelse och på landet, kronofogden. Inom landskommun, där ej kronofogde finnes bosatt, skall Konungens befallningshavande förordna lämplig person att vara borgerlig vigselförrättare.

Borgerlig vigselförrättares åliggande att viga är ej beroende därav, att någon av de trolovade har sitt hemvist inom hans tjänstgöringsområde.

Är kronofogde bosatt i stad, äge han jämväl inom staden förrätta vigsel, men vare ej pliktig därtill, med mindre någon av de trolovade har sitt hemvist inom fögderiet.

Stockholm den 12 februari 1915.

<i>Ernst Hage.</i>	<i>Oskar Kloo.</i>	<i>C. Winberg.</i>
<i>Z. Höglund.</i>	<i>J. Henry Erikson.</i>	<i>Christian Ericson.</i>
<i>Axel Lindström.</i>	<i>Ernst Lindley.</i>	<i>Persson</i> i Västervik.
<i>K. A. Borg.</i>	<i>Lars Borggren.</i>	<i>G. W. Hansson.</i>
<i>H. E. Nordström.</i>	<i>W. K. Skareen.</i>	<i>Axel Gylfe.</i>
<i>Nils P. Sköld.</i>	<i>Karl Magnusson</i> i Kalmar.	<i>Rikard Eronn.</i>
<i>O. W. Edbom.</i>	<i>G. W. Källman.</i>	<i>Josef N. Ericsson,</i> Åtvidaberg.

<i>Edv. Uddenberg.</i>	<i>K. Lundberg.</i>	<i>C. A. Svensson.</i>
<i>Emil Molin, Dombäcksmark.</i>	<i>Ivar Vennerström.</i>	<i>Verner Hedlund.</i>
<i>J. R. Sundström.</i>	<i>Helge Bäcklund.</i>	<i>E. A. Leksell.</i>
<i>Martin Holmström.</i>	<i>O. V. Stenudd.</i>	<i>Thure Widlund.</i>
<i>Gust. Nilsson.</i>		<i>Algot Törnkvist.</i>
